

THE HEDGEHOG

Donor: Anton Melnyk

DUPPLICATE

Комар

Автожневий САТИРИ і ГУМОРУ

Ч.: 5 (20)

МЮНХЕН, 1. березня 1948

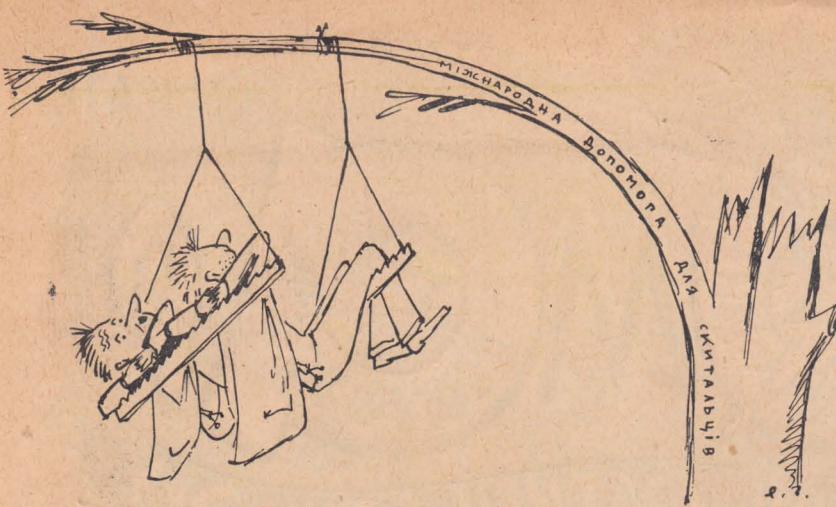
Рік: III

ТРАГЕДІЙНИЙ ТЕАТР

ТІ ПАНОВЕ ВІМОЛІ ПОРОЗУМІВАТИСЯ Й БЕЗ «ВЕТО»...

Америка відслонює куртину першої дії європейської трагедії

політика

Відомий поет і радієвий співак Юра Шкрумеляк закінчив у Замарстинівській тюрмі поему про Сталіна. Сидить далі.

*

Ірина Вільде одержала орден Трудового Червоного Прапора. Під час вручування її цього ордену письменниця находилася на волі. Теперішня її доля невідома.

*

Тому, що на Сибірі не вдався советам експеримент з їхньою атомобомбою, розпочалися в Україні велики арештування.

*

Щоб ще більше затиснити дружбу українського і московського народів, задумує радправительство України заборонити в Україні українську розговірну мову.

*

Ярослав Галан має бути іменованій архієпископом для московсько-православних комуністів Польської Америки.

*

Англійська престолонаслідниця принцеса Єлизавета заявила кореспондентам, що вона навіть цього року може бути матір'ю.

*

Мадам Анна Павкер внесла до Москви заяву, щоб у зв'язку з політичною перестройкою Румунії переіменувати Букарешт на Бук — арешт.

*

В Тірані відбулися великі протигрецькі демонстрації тому, що грецький уряд ув'язнив відділ альбанських партизанів, що обстрілювали Сальоніки.

*

Для покращання господарського положення Китаю уряд США вислав новий наклад політичних промов міністра Маршала.

*

Редактор журналу польських імперіалістів „Львів і Вільно” п. Цап-Мацкевич змінив собі прізвище на Цап-Мацкевич.

*

Польські еміграційні круги повідомили варшавський уряд, що тоді польська еміграція повернеться до краю, коли там буде найменше таких осіб, як Осубка, а замість Берут буде дают.

*

Професор Пікар вибирається в новий лет у стратосферу. Європейські ДП прив'язують до того лету велике значення, вважаючи стратосферу за найбезпечніше місце свого остаточного поселення.

*

Підвесніне

Березень, береза,
Сонце, дощ і сніг...
Стала, стала, розпустила
Коси на моріг...

У калюжу сонце
Впalo аж на дно...
Подивилась, засміялась
Срібно-зелено...

Стала, подивилась,
Хопилася: Ах, ма'...
Всім на заході вже ясно,
А на сході тьма...

Жде мандрівка в безвість,
Дальні береги й
Замість серця — тільки камінь...
(Той недорогий!)

Березень, береза...
... з міста до села...
І в душі нарцизом квітне
Мрія різних благ...

Родяться надії
(... прийде інша влада...
щось нам, щось нам міжнародня
допомога даста...)

Небо, сонце, поле,
Вітер, вітряки...
Найпевніше всі дістанем
В дарі... лежаки.

Хай живе свобода
І свободний крам!
Я волю вже тут лежати,
Ніж лежати там.

АРСЕНІЙ СМУТОК

США і СССР

- Яка різниця між США і СССР?
- США ввозять, а СССР вивозять...

На станції

- Ну, як там з вашим виїздом?
- Впорядку!
- А куди остаточно задумуєте їхати?
- До Берхтесгадену...

Дипломатична розмова

- Цікаво, доки буде нами опікуватись IPO?
- До смерти!
- Дав би то Бог, щоб він вже якнайскорше вмер.

З КНИГИ МУДРОСТИ «КОМАРЯ»

Щоб сьогодні з дурнем не стрінутися, замало самому замкнутися в хаті, а треба ще й зеркало заслонити коцом.

Один п'є зі щастя, другий з горя, але як добре вино, то обом смакує.
Все добре, що можна про когось сказати, ховають люди до некро-логу.

Дальше зайде той з зігненим хребтом, як той із задертим носом.
Настав уха, замкни уста, то пізнаєш людську дурноту, а твою нікто.

З увічливості люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.
Дехто розводиться над тим, що не варто жити тільки тому, щоб з того жити.

З ЖИТТЯ . . .

СЕРЕД СОВІТСЬКИХ ГЕНЕРАЛІВ

В БЕРХТЕСГАДЕНІ

Нема то, правда, як Берхтесгаден! Гори, повітря, сонце, сніг, ліси...

— То правда, але всюди нас мусить щось гризти. Вдома податки, а тут блощиці.

В ТАБОРОВІЙ ШКОЛІ

— Хто з вас, діти, мені скаже, з ким бився Богдан Хмельницький?

— питав учитель.

— Не знаємо, — відповідають хором діти, — але в таборовій поліції певно будуть знати.

ВІЙСЬКОВЕ ДОБРО

Стойте молоді дама, одягнена в американський військовий плащ. В одній руці тримає торбу з американськими консервами, на другій — маленьку дитину.

До дами підходить поліцай і каже, що вона мусить віддати йому плащ, бо це американське військове добро. Перелякані дама поручаче служжному поліцаєві потримати торбу її дитину, а сама скидає плащ. Поліцай, завваживши і консерви в торбі, каже їй їх теж віддати, бо це рівно ж американське військове добро.

Дама нехоча віддає їй ці консерви, бере свою порожню торбинку й відходить. Поліцай здивовано кличе, щоб вона взяла свою дитину. На це дама обертається й з усмішкою говорить:

— Ні, ні! — це рівно ж американське військове добро...

В ТАБОРОВОМУ СУДІ

— Чи вам оплатилося красти тих три пачки цигарок і тепер три місяці сидіти?

— А що було робити, як у магазині більше не було.

СУЧASNІ ПРОШАКИ

— Діду — звертається до прошака поліцист: Вже така пізня пора, а ви ще сидите під церквою.

— Щож маю робити, пане? — каже смутно прошак. До двох марок ще бракує мені сімнадцять феніків і жду, може ще хтось мені їх пожертвувє...

— А навіщо ж вам якраз дві марки?

— На найновіше число „Комаря”.

В РЕДАКЦІЇ „КОМАРЯ”

— Що, пане редакторе, ви за цілу поему даете мені лише 200 марок? Та ж мене сам папір коштував понад 300 марок.

— Так, але чистий.

УРЯДОВА ТАЙНА

— Що то є урядова тайна?

— Це така тайна, що про неї всі знають, лише уряд не знає.

ТОЧНИЙ

Господиня: — За обіди можете платити тижнево або місячно, але прошу дуже, щоб ви були все точні.

— Прошу не журутися! Щоденно точно пів до третьої прийду на обід.

— Що це ви, товаришу генерале, отак вправляєтесь до чергових виступів проти УПА?

— Ні, бачете, підготовляємося — як у прийдешній війні стати вільним ділістом...

КРАПКА БЕЗ І

«Українські Вісті», ч. 9 (161) містять довжелезну ковбасу Ю. Дивничі п. н. «Перед новим етапом?», в якій відомий зі свого розбивання українського національного моноліту У.Р.Д.П-івський дячок пише:

... Я побачив, що наше національне сонце має зійти таки на нашому сьогодні розтоптаному українському „центрі” і „сході” і що тільки воно може перегукнутися і подати руку Європі Сореля, Макса Плянка, Наполеона, Кіплінга.

... Сьогоднішній галицький „П'емонт” це тільки привид, це „лжеп'емонт”, який існує сьогодні лише в психіці деяких українців, як найшкідливіший пережиток...

Отже: Далой галіченов! «П'емонту» не било, нет і не буде... Атлічно, тов. Дивнич! Чухнови, Керенські і інші Мілюкови цю вашу писанину радо передрукують і за це вас сокровено нагородять... Справді, чому українці мають творити суцільний національний організм?

«Наш Клич», офіційний орган української колонії в Аргентині, в ч. 1 (647), присвяченому Новому Рокові, поміщає на першій сторінці вірша п. н. «Новорічне Бажання» якогось Олекси Друля, що починається так:

З Новим Роком, друзі милі!
В новім щасті, в новій силі!
Радісно вітаю вас,
Хай прийде щасливий час.

Ми також за тим «Хай прийде щасливий час», в якому графомани не будуть підписуватися під здеформованим віршем... Івана Франка, і не змушуватимуть червонітись від сорому літературно грамотних читачів.

Вкінці маємо уряд

Від Редакції: Задушлива атмосфера нашого партійного життя вже неодноразово зраджувала познаки своєї комплектої непристосованості до вимог сьогоднішньої демократичної хвилини.

Досі ніяка з 10-ти наших існуючих партій не спромоглася демократично об'єднати найширші маси людей і паскарів, ні дикторсько спрямувати національну стихію в урегульоване річище спільногого життя.

Приватні спостерігачі ще з кінцем минулого року пророкували неминучий крах того національно-го балагану і прихід нової сили, що положить тверезу руку на необмежені людські пристрасті і неоправдані амбіції партійних лідерів.

І вони не помилились. Криза насіпда скорої, ніж вони сподівалися. Комунікат, що його ніжче подаємо, сповняє наши серця радістю, що вслід за деякими західноєвропейськими державами і в нас появляється на національному горизонті костила генеральська рука, і аж тепер „у наше віконце засіє сонце”...

Вітаючи ширим серцем історичні випадки, покірливо клонимо голови перед тією Великою Людиною, що в час національного непорозуміння бере в свої кріпкі руки весло народного яхту і веде свій народ „з чужого дому неволі” — на ясні зорі, на тихі води нашого світлого прийдешнього.

*

Генерал Наум Трирозум творить новий уряд

Франкфурт, 1. III. 1948. (Радіограма агентства „Теляпрес”).

Вночі з 29. на 30 лютого 1948 р. виступив у Мюнхені відомий на терені „Комаря” нашим читачам генерал Наум Трирозум зі своєю черговою великою політичною промовою, що її транслювали в усі кінці світу впливові європейські радіостанції.

Під час тієї промови зрікся він ского міністерського фотеля в партії ПУД(зут) і в опівнічних годинах проголосив програму своєї партії „ГАРАП” (Гаракірна Акція Революційного Активу Патріотів), якої постання привітали присутні гурагановими оплесками й бурхливими овациями. До його уряду ввійшли: 7 членів ні бе, ні ме, 3-ох безпартійних бандерівців, і 2-ох автокефальних східноукраїнських політикантів. Мельниківців, які в партійній боротьбі не стосують терору і послуговуються в полеміці лише самою правдою, не допущено до уряду взагалі, а протест з цього приводу присутнього на залі ред. Д. Кирильчука одноголосно нап'ятнано із очевидним обуренням відкинено.

Партія, що її мюнхенське громадянство зустріло з небувалим ентузіазмом, повідомила про своє постання обох європейських дикторів і всі уряди заприязнених держав та задумує вислати свого сталого представника до ОН і її Ради Безпеки. Льокаль партії за-

спаний заявами скітальців, що масово зголошують своє членство в маніфестують по вулицях міста своє вітум довіра новому урядові. Для швидкого полагодження партійних справ голова уряду створив Партийний Секретаріат і віддав його в руки Триломірату, що його, як кружляє в кулюрах будинку партії поголоска, очолять: Д-р Ростислав Єндик, проф. Юрій Косач і др. Йосиф Гірняк.

Маніфестантів розганяє поліція, а раненими заопікувалася місцева СХС, яка, виделегувавши п. Даахавську, припоручила їй роздати маніфестантам для підйому їх революційного духу 3 кг. трану, 17 кусків мила і 8 пачок турецьких.

Наведений комунікат агентства „Теляпрес” досить ляконічний і місцями невірний. Ми друкуємо його лише з журналістичного обов'язку, залишаючи за собою обов'язок подати перебіг того історичного акту в повному його звучанні, без найменшої тіні будь-якої тенденційності, як ще одну ілюстрацію формулування й кристалізації нашої політичної думки.

Простора заля, в якій судилося

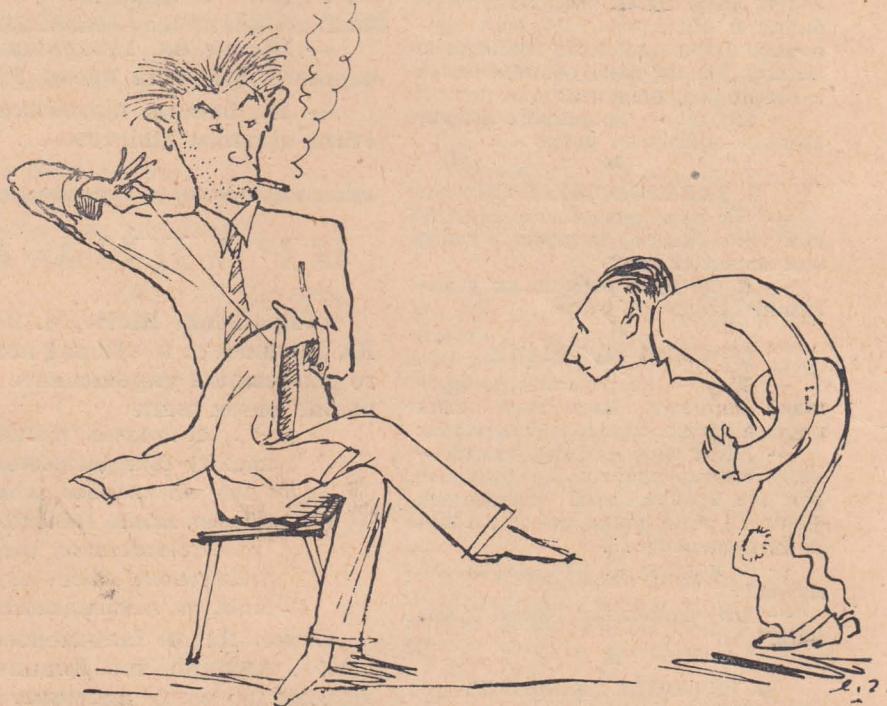
відограти українцям черговий акт своєї політично-партийної трагікомедії, обвішана килимами відомої української фірми Гринів-Думин, оздоблена карикатурами з літератури Ека, Гординського, Гніздовського і Михалевича та ярко освітлена жарівками з фірми „Ля-бор”.

За столом, накритим прекрасною скатертю виробництва „Жіноча Праця”, засіда президія на чолі з д-ром Я. Галайдою і магістром Іваном Гудзом як секретарем.

У перших рядах від столу залиси країці українські письменники, що приїхали з усіх кінців Європи вітати своїми мистецькими творами геніяльного вождя партії. Як не помилюємося, засіли тут: М. Бажанський, Ганна Черін, Л. Коваленко, П. Карпенко-Криниця, Володимир, В. Лесич, Л. Полтава, Л. Лиман, М. Ситник, О. Ізарський, С. Риндик і Ю. Буряківець.

Намічені у програмі поетичні твори читали кваліфіковані рецитатори під проводом Лізи Шашаровської і Ірини Лаврівської, які рецитаторський кунст найкраще відобразився в танку „Верховина”. Одинокий Ситник, боячись спотворення арт. Поченюком свого архітектору „Горить вода на багні-

У ТАБОРОВОГО ДОСТОЙНИКА

— Ну, як там, пане майстре, з моєю блюзою?

— Як будуть, пане докторе, честерфілди, буде й блюза...

ЧИ ПОВІРІТЕ, ЩО...

Ніхто з членів Переселенчої Ради ще не має афідавіту.

Мимо заходів найкращих закордонних лікарів Сталін таки мусить померти.

З усіх революцій большевики тільки в французькій революції не мачали пальців.

Пилипа Орлика не прийняли б сьогодні до табору „Орлик”.

В Баварії, щоб заощадити трохи старого паперу, рішено перевести девалюацію німецької марки.

„Українські Вісти”, за допомогу большевикам партикулююти українців, мають одержати звання „Героя Советського Союза”.

В ресторані КОС-у перестали членам управи КОС-у видавати вареники з сиру і котлети.

Друк цього числа закінчено 2. лютого ц. р.

щах Карпат" читав його сам, дозвівши, що кепські віршилища в читанні крикливої виконавця викликають у глядача помітне враження.

Після письменницької частини оркестра Амсамблю Українських Актіорів під диригентурою Б. Пюрка відігравала марш „Аве, Діктатор", а солістка Інна Роговська і тенор С. Каролін відспівали з вервою дует „Звідкіля ж це ти узяся?" — Артема Гулаковського. Найбільший український тенор Ю. Терен, не хотічи компромітувати присутнього на залі О. Руснака, відступив своє місце випадково прибулому в комерційних цілях Л. Рейнаровичеві, який без найменшої втоми відспівав „У місяці липні", і 23 в'язанки народніх пісень, і своїм мельодійним і рішучим толосом викликав незатерте враження в... касі.

З черги виступив довгоочікуваний і прийнятий ентузіастичними вигуками генерал Наум Трирозум.

— Пані і панове! — почав він говорити. Зберігаючи традицію нашого відвічного партійного життя, в порозумінні зі самим собою і за благословенням власного сумління, — прийшлося мені сьогодні

сповістити вам велику радість. Тільки для вашого добра і во спасеніє от врагов і супостатов створив я сьогодні партію „ГАРАП". Лучше убо і благополізінше нам от оружія бранного полегти, нежли в ляграх своїх, яко невестюхам, от бабов побієним бити. Наша партія одинока, що своїм членам нічого не обіцяє, а багато від них вимагає і неоднім ворогам стане сіллю в очі.

ГАРАП у суспільному житті признає всім право на життя і смерть і бореться за свободу слова і рухів мужчини в подружому житті і свободу думки і сну в щоденному житті жінки.

ГАРАП — у політичному сектопі буде справжнім гарапом для рідних ворогів національної логіки і ніколи не погодиться з тими, які зараз не годні між собою погодитися. У закордонній політиці підтримуватиме кожного, хто ще не впав і не потребує чужої підтримки.

(Бурхливи оплески).

ГАРАП у мистецькому питанні боротись за оригінальність вислову думки і немилосерно бити національно-органічний марксизм рукотворних критиків і виготовлених свою рукою геніїв.

(Спонтанні вигуки: Ше, ше!)

ДЕ НАЙБІЛЬШЕ

В США — найбільше їздять.
В Англії — найбільше їдять.
В Франції — найбільше бавляться.
В Польщі — найбільше говорять.
В Німеччині — найбільше нарікають.
В Румунії — найбільше сплять.
В Китаї — найбільше стоять.
В СССР — найбільше сидять.

СКАЖИТЬ

Чи весна йде боса чи в черевиках?
Чи дощ п'яній і тому падає?
Чи свиня знає, що її називають свинею?
Чи матеріаліст зроблений з матерії?
Чи музичним ключем можна відмікнути магазин?
Чи консерватисти їдять лише консерви?
Чи політику ведуть тому, що вона сліпа, чи тому, що вона не вміє ходити?
Чи глухий чує колись голос совісти?
Чи зуб часу можна витягнути або запльомбувати?

ГІСТЬ

З нагоди 68-ліття Сталіна привезли з Соловок до червоного царя його колишнього партійного товариша як делегата Соловок.

— Що доброго, товариш? — питав Сталін. — Як там наші товариші по революційній роботі?

— Крім тебе всі або повмирали, або сидять! — відповів сумно словоєцький в'язень.

— Панове і пані, я ще не скінчив. Прошу подати мені склянку води!

ГАРАП — продовжує дальше генерал Трирозум — у внутрішньо партійному житті уневажнє всі дотеперішні партії, зносить диктаторські режими, і вводить терор лише у незвичайних випадках самооборони...

Після переведеної таємного голосування вибрано уряд, що його склад подамо у наступному нашому числі.

Після цього виступив з довгою промовою Ю. Косач. Заклавши ніс на окуляри, він тим недвозначно підкреслив важливість хвилини і серіозність своєї промови. Заявивши спочатку, що виступає від імені соціалістів, він згрідливими словами загдав близьку відокремлення і обговорив рожеві перспективи грядучого конкордизму, згодом заявивши рішучим симпатиком гетьманців та нап'ятнував МУР, що рекрутують всяких Чапленків і Чорних, які не признають в українській літературі геніальністі наших драматургів.

Висловляючи повну літературну піддержку новій партії, він вкінці зачитав перший акт своєї драми ідей „Наум Переможець", присвяченої голові нового уряду.

З черги виступила Л. Коваленкова і зі сльозами в очах вітала торжественну хвилину історичного факту і від імені всього жінцтва виявила готовість віддатись до послуг мужчинам, що в добу нашого лихоліття взяли в свої руки керму національного вітрильника.

Третій широко розреклямований промовець, Володимир, спинившись на ідеї перунізму і вченії Вед, заапелював до нового уряду, внести свободу віровизнання і демократичні засади розбивання колодок і голодівки.

Кінцевою точкою мала бути постава комедії „Пошились в дурні, але реж. Й. Гірняк, д-р Р. Єндик і ред. Є. Черевань так на честь нового уряду впились, що їх непримінних відвезла каретка швидкої медичної допомоги до лічниці С. Х. С. де їх прийняв на коридорі, д-р. Г. Нілевич під свою дбайливу опіку. Справа рятувати престиж нашого театрального мистецтва п. реж. Добровольській не повелася, бо, виступаючи неприготована в ролі Кукси, — вийшла на сцену з довгими козацькими вусами і в унівірситетські подергії спідниці.

Розентузізмовану публіку втихомирив над ранком генерал Трирозум, який подякував у коротких словах за цілонічні докази довір'я і розв'язав перші сенсаційні демократичні збори.

*

Від Редакції: Подаючи вікторії перебіг народин нової партії, ми аж ніяк не вичерпали рефлексії і думок, що їх створив історичний вечір. В міру спроможності будемо займатись тією справою в наступних наших числах, щоб все-бічно інформувати наше громадянство про життя і діяльність найвпливовішої і історично найважливішої нашої партії.

Тимотей Свербивус

НЕЗДІЙСНИМІ МРІЇ

ДИВОГЛЯДНИЙ ІЗДЕЦЬ

Захотів Кіхот новітній
Взяти всіх у лапу
І на гльобус потовчений
Сісти, як на шапку.

Та це мрії нездійсні
І дивачні трохи,
Бо кому судилося власті,
Той злетить і з льохі.

граф О. Ман

ВЕЛЕТЕНЬ

Щоденне життя дуже часто примушує нас робити трагічні по-милки, яких нам історія ніколи не може пробачити.

У своєму бездум'ї ставимо забюки пам'ятники нашої фізичної перемоги, що відбулася на чужому полі, а забуваємо, що правдивим геройством — є духово перемогти ворога на його власному за-пічку, при допомозі його власного клярнету.

Такі думки прошивають мою автокефальну голову, коли обсерую нездорові прояви нашого національного життя, коли ми не знаємо, в який бік і на який об'єкт спрямувати свою творчу енергію, свої незглибімі потенціали і нерозгадані можливості.

У своїй безрадності ми не знаємо кого коронувати, а за ким кричати: „на хрест його!” Думаемо про Йосипа — вбиваємо Магатму, пишемось до Канади — не можемо вийти до Бразилії, міримо в Барана — вціляємо в Мудрого, б'ємо „На чужині” — відзвізається „Неділя”, п'янимо ворогів — обурюються приятелі, чіпляємо за фрака злодіїв — підносять голос найчесніші народні діячі, обговорюємо політиків — сердиться по-плентачі, б'ємо поплентачів — всі прозивають нас реакціонерами і зрадниками ідеї.

Досі ми всіх охристили, всіх назвали, всіх одипломували гідними чи негідними патентами, але, на сором, забули про одного сірого і непомітного велетня наших днів, який терпеливо жде заслуженого собі пам'ятника в кращих політичних обставинах, в відповідній міжнародній обстановці.

Його історія — це криваві сторінки мартирології українського скіпальця, це — смутні сторінки повоєнних літ нужди, зубожіння і голоду.

Його ім'я коротке, але його велич широка серед тих, які в критичних життєвих хвилинах удаються до його людинолюбного серця і знаходять те, за чим шукають, за чим до нього приводить їх стурбована душа і сучасне економічне безголов'я... І люди до нього удаються, заспокоюють свої палкі бажання, відходять покріплени на душі і тілі, і, вкінці, забувають про нього. (О, справді, яка невдачна людська вічність! Недаром один східний мудрець говорив, що якщо маєш вродитися людину, то краще вродися свиню. Солонину усе люди загадують найприємнішими словами!).

Велетень, про якого мовиться, — це невідступний син нації, національний страдник, довголітній борець за право до життя свого рідного брата, правдивий демократ і захисник його щоденних потреб. Він вийшов із крові і kosti народу і живе з народної кро-ви і кости.

Він людина багата, дбайлива, рішуча і терпелива. Його вроджене замілування до всього, що земне, і його любов до рідного довкіл-

ля — з'єднують йому внутрішнє вдовілля, і цих кілька слів, що над ними мучусь вже від півгодини, хай будуть йому живим скромним мавзолеєм на чужині, що одиночний доав упродовж сірих еміграційних днів про життєву стопу нашої скіпальчої спільноти.

Хто — він, відповісти не важко...

Це — той, що в дощеві баварські дні жде, на вас на подвір'ї рідної установи, наражується на посміхи і зависливі погляди, що не знає для вас ні свята, ні неділі, що перемокає на зліві і сніговій, що з биттям серця, обираючи собі руки, прокрадається для добра свого народу крізь гекатомби

розбитих кварталів, крізь загороди американської поліції, крізь швидрони німецьких залих хатраків, крізь бурі і громи приальпійського бурхливого клімату, — щоб рідному братові упrieмнити його туземне животіння.

Це — той, що влаштовує вам свята, весілля, поправини, уродини, христини, улегшує роздви, злагоднє воротів, з'єднує вірних приятелів, допомагає в „цуцугах”, анулює в коханні вето, з дна моря видобуває, до всіх дверей чудотворний ключ має...

Це — той, що коли зеленів май і розквітлі бузки збуджували не-втишну тугу за золотоволосою казкою молодечик ваших років, коли солов'ї розливали з чаю свого співочого мистецтва оп'янююче вино пристрасті, коли теплі паркові лавочки займались від жару розпечених уст і сердце, а зігрішний місяць ховався в зелень придорожніх топіль — тоді він за службу рідному нещасному народові сидів за гратаами тюром і спраглими вухами ловив дальні симфонії розспіваного, грішного міста...

І хоч ви відчували його брак в своїх щоденних журбах, але ви не розплакались над його недолею. Ви тоді не підійшли під загратоване вікно і не кинули йому в його пухкі м'які, неспрацьовані руки букет розквітлих рож... Ваше серце не затрипоталось болем над недолею національного страдника, що терпів за народ... Що терпів, але вірив у невічерпані власні сили і в терпеливість свого народу.

Ви відвернули свою голову від панорами тюремних катакомб і блузнірські говорили: „Злодій!”

Але він і це вам прости. З безмежної любови до народу він все переміг, всі грati проліз, всі двері відчинив і став у своїй величині перед вами... Сьогодні він знову перед вас. Знов спішить вам допомогти все перетривати і діждатись великої години, яка для нього виб'є останнє дванадцять...

Цих кілька речень пишу не для грошей, чи слави. Моя мета є спонукати нашу суспільну опінію возвеличити національного страдника гідним пам'ятником у центральному місті нашої безмежної батьківщини. Возвеличити мармуровим пам'ятником з золотим написом: Українському паскареві, 1945—1948. Найбільшій п'явці українського народу.

Іван Гудз

Після статті Майстренка в «У. Трибуні»

— Ваша голова замала, давай-те ногу!

Вершки спроможностей

Гуманностi — зловленій блощиці заложити намордник і пустити її в свое ліжко.

Швидкостi — плюнути з вікна третього поверху на таборове подвір'я, збігти наділ і встигнути зловити в чужий капелюх.

Зручностi — обкрадати таборовий магазин і в криміналі не сидіти.

Жертвенностi — пожертвувати на СХС. останній гудзик.

Гумору — повірти в релігійність Сталіна.

Політичного виховання — викупити з почти посилку нелюбих газет, при свідках їх спалити і вислати за них адміністрації повну належність.

Вирозумiння — не крикнути на люнатика, коли він влізе вікном навіть до вашої жінки.

I ВІД РЕДАКЦІЇ

Євген Руль, Новий Ульм. Вашу рецензію на журнальчик „Сьогодні”, під невідповідним наголовком „Аренка графоманів”, ми одержали, але її не помістимо, бо вона надто довга, непереконлива і по-підлабузницькі закінчена. Чи не помогав Вам часом її писати п. Ю. Стерно? Пішліть її до „Українських Вістей”, а вони, друкуючи всякі нісенітниці, Вам її радо помістять.

Микола Б-ський, Кассель. Пишете, що задумуєте жертвувати на фонд прихильників УВАН 500 марок і кликати на таку суму своїх приятелів — начального редактора „Комаря” і всіх його співробітників.

Ми дуже вдячні за Вашу ласкаву пам'ять про нас, але замість нас краще кличте колось із своїх ворогів, які мають гроші і їх легко заробляють. Живучи 3 роки на Заході, ми вже відзвичайлись від всіх типів „соцзмагань”. Краще закличте нас на христини...

І. Біловус, Ін. бл. А. 57. Лист з поезіями, на нещастя, прийшов. В Ваших творах відразу помічається гарний папір і передвоснє добре чорнило. З надісланого видрукуємо тільки цей архітвір:

Я віршики пишу
Про сонце і хату
Порадьте що маю
В „Комар” вам післати.

Вишиліть тільки залеглу передплату, а більше нічого від Вас не хочемо. Хай Вам Панбіг помогає!

М. Соняшник, Фрайман, Бл. Б. Вашу новелю „Дівчина з зеленими очима” ми одержали і якщо б Ви були близько нас, то аж самі від неї позеленіли б.

Не вдалась вона вам. Пишете; „Вона стояла і тільки жадібно слухала. Опісля обернулась і побачила його роз'ярене облича”... А що він робив? Пишіть докладніше, бо автори повинні писати не лише для себе, але для читачів.

Сергій Вражливий, Діллінген. Для прийдешньої антології графоманів подаємо і зразок Вашої „Любовної лірики”.

Панно Ганно, Вас кохаю
І нічого не бажаю.
Ви мій світ, земля і море,
Хоч у мене серце хворе.
По віршах видно, що в Вас і з головою не впорядку. На хворе серце людям молодого віку найкраще помагає рицинус. Спробуйте. Побачите, що Вам перейде.

Рада Безпеки сама без безпеки...

ТАНДИТА

Як кравець пан Голка довго шив убрannia,
То сварився дуже з ним пан радник Каня:
— Але ж з вас мистець є, мов свистун із вишні,
Та ж за шість dnів все світ збудував Всешибній.

Га! — промовив Голка, повний в серці злоби,
Бачу, що тандита є вам довподоби.
За шість dnів постав світ, так, це кожний знає,
Але, подивіться, як він виглядає!

ТЕОК

ДОСВІД

— Що то є досвід?
— Є то те, що нам лишається, як зиск, коли все втратимо.

*

ОГОЛОШЕННЯ

Даю 100 марок кожному, хто не знайде на кожній сторінці видань Видавництва „Прометей” солідного друкарського біка.

Ер. Лападійчук
Мюнхен.

„КОМАР” (Іжак)

Двотижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 nім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редактур: Колетія.

Головний редактор:

Д-р Ярема Галайда

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division

Editor J. Lycholit.

Druck: N°379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

ЛИЦАРІ НЕСТРИМНИХ ПАЛАХКОТИНЬ...